

TEKST WIETSE SCHMIDT BEELD WILLEMEN KORF

Sempre dritto

De weg omhoog is lang en zwaar. Ik giet water in mijn nek en veeg het over mijn bezwete gezicht. Al dagenlang rijd ik door het dorre, verlaten landschap van Zuid-Italië. Te vaak rijd ik verkeerd. Misschien mis ik richtingsbordjes, misschien bestaan ze niet.

Urenlang fiets ik in het niets om uiteindelijk weer eens iemand de weg te kunnen vragen. En telkens hoor ik: *sempre dritto*, alsmaar rechtdoor. En ze hebben gelijk. Ook al zijn er wat bochtjes en ook al moet ik soms kiezen tussen links of rechts, uiteindelijk moet ik rechtdoor, naar het zuiden, naar mijn eindpunt Brindisi. Dus ook rechtdoor over deze flinke heuvel. Stampend op mijn pedalen.

Dolle hond

Ik heb er zelf voor gekozen. Het is mijn laatste kans om alleen een groot avontuur aan te gaan. Mijn vriendin is zwanger en wie weet wat me te wachten staat. Ik ben bang

voor de toekomst en ik verheug me erop. Het is wat ik vroeger altijd wilde: een gezin stichten. Maar wil ik dat eigenlijk nog wel? Wil ik mijn vrijheden opgeven? Mijn uitjes met mijn vrienden, mijn lange, verre vakanties? Ga ik die missen? Kan ik die enorme verantwoordelijkheid wel aan? De vragen spoken door mijn hoofd en blijven plakken als lastige vliegen op mijn vochtige slapen. Als ik ze eraf sla, komen ze direct weer terug. Het wordt kouder, ik ben bijna boven en nader Melfi. Het prachtige kasteel, van waaruit Frederik II ooit zijn Heilige Roomse Rijk bestierde, torent fier boven de stad uit. Ik betrek een kamer in een oud klooster en besluit in de avond een terrasje op te zoeken.

Een oude man strompelt het terras op. Hij kijkt een beetje verdwaasd rond. Een vitale man van rond de zestig loopt achter hem aan en zegt in het Italiaans: "Pappa, wat doe je? Je kunt hier niet langs, kom maar mee." Hij neemt de oude man bij zijn arm, maar die is hier niet van gediend. "Nee, nee, jullie zeggen altijd wat ik moet doen. Nee. Ik wil hier staan. Hier." Er

Ik ben bang voor de toekomst en ik verheug me erop

ontstaat een woordenwisseling waarbij zoonlief op milde toon zijn vader probeert te overreden mee te komen. Vader is onvermurwbaar. "Kijk nou hoe mijn zoon mij behandelt!", schreeuwt hij over het terras. "Zie wat ze mij aandoen!" De grijze man heft zijn stok en begint zijn zoon te meppen. Op zijn schouder, op zijn rug. Pof, pof! De klappen dreunen door in mijn hoofd. Als een dolle hond ramt de oude man erop los. Zonder ondersteuning, want dat is zijn wapen. Hij wankelt, stoot zijn been en rolt bijna over een klapstoel heen.

De zoon kan zich amper verweren, omdat hij zijn vader moet vasthouden. Gelaten ondergaat hij zijn lot onder toezien oog van het gehele terras. De wandelstok belandt nog driemaal keihard op zijn dijbeen voordat het hem lukt de man zijn stok te ontfutselen. Een vriend snelt te hulp en leidt de oude man van het terras. Mopperend

laat hij zich meevoeren. Zoon wandelt er op gepaste afstand achteraan en dept zijn gescheurde lip met een zakdoek. Een tiental meters verderop neemt hij het weer voorzichtig over. "Gaat het papa? Hoe is het met je been? Kom, hier is je stok."

Niet meer omkijken

De volgende morgen sta ik vroeg naast mijn bed. Ik heb slecht geslapen en een lange reis voor de boeg. Ik heb me weleens beter gevoeld. De eerste kilometers gaan onwennig, moeizaam. Het is nog fris en de zon moet de ochtendnevel nog verdrijven. Langzaam kom ik in mijn cadans. Ik denk aan de zoon, aan de liefde voor zijn vader, de kracht van de familieband. Ik fiets en zweet. Ik rijd weer eens verkeerd en geraak op een soort van autoweg.

Ik ga door. Ik tel kapotte autobanden in de berm en raak diezelfde tel kwijt. Het zijn er zoveel. Ik passeer greppels vol troep en ben blij als ik weer kan afslaan. Veilig. Tevreden. Ik zit nog in de goede richting.

Ik vind mijn ritme terug en mijn gedachten dwalen af. Ik denk aan vroeger. Ik zie mezelf waggelen over het strand.

Amper twee jaar oud, met een emmertje in mijn hand. Is het een oud filmbeeld van mijn vader of is het een werkelijke herinnering? Ik hoor mijn moeder tegen me praten, haar zachte, lieve stem. Ik zie mezelf opgroeien, ouder worden, genieten van het leven. Ik zie mezelf en mijn broer in een bootje afdrijven van de kust en mijn vader die ons redt. Ik voel de eerste liefde, vlinders in mijn buik. Verwarring en verwarming. Ik ruik vers gemaaid gras en proef mijn eerste zoen. Ik word ouder en zelfstandig. Ga mijn eigen gang. Ken vreugde en ver-

De grijze man heft zijn stok en begint zijn zoon te meppen

driet. Ik voel de zachte huid van mijn geliefde en stort me in een oneindig diepe omhelzing. Ik zie mezelf opgroeien, mensen sterven om me heen. Verlies wordt opgeheven door geboorte. Ik zet mijn stamlijn voort. Niet meer omkijken. Niet meer afwijken. Zonder twijfel. Sempre dritto. 🚲

